

— Азъ мисля, започналъ богатиятъ, че нѣма по-бързо нѣщо отъ нашето паленце, нѣма по-сладко отъ меда, нѣма по-богато отъ нашия сандѣкъ съ паритѣ.

— Не можѣ да познаешъ, казалъ сѣдията, като свивалъ раменѣ. — Да видимъ, какво ще каже братъ ти.

— Азъ мисля, господинъ сѣдия, че нѣма по-бързо нѣщо отъ окото: додѣто птичка долети, окото всичко ижда. Нѣма по-сладко отъ съня: щомъ човѣкъ запи, забравя всички мѣки. Нѣма по-богато отъ земята: всички наши богатства получаваме отъ нея.

— Ти отгатна право, и кравата е твоя. Но кажи ми, кой те научи? Въ твоята глава нѣма толкова умъ.

Колкото и да се мѣчилъ селянинътъ да скрие, най-послѣ обадилъ.

— Ти имашъ умна щерка, рекълъ сѣдията. Кажи ѣ да дойде при мене утрѣ, но нито денемъ, нито нощемъ, нито гола, нито облѣчена, нито пѣшкомъ, нито съ кола.

Отишълъ селянинътъ у дома си съ наведена глава и казалъ това на дѣщеря си.

— И то ще бѣде, отговорила тя.

Станала Минка, когато часътъ билъ два, обула на единия си кракъ чорапъ, а на другия обувка, наденала на себе си човалъ, яхнала козелъ и когато се зазорявало — между нощта и деня, отишла при сѣдията. Сѣдията я чакалъ на прозореца.

— Ахъ ти хитруша! казалъ той, като излизалъ насрѣща ѣ . . . Искашъ ли да станешъ моя жена?

— Защо да не искамъ, казала тя.

Сѣдията се оженилъ за нея.

IV.

На другия день слѣдъ сватбата, сѣдията казалъ:

— Слушай, жено, — искамъ едно обѣщание отъ тебе: нѣма да се бѣркашъ въ сѣдийскитѣ ми работи; инѣкъ ще те пратя при баща ти.

— Добрѣ; твоитѣ думи за мене сѣ законъ.

Случило се еднажъ, че при сѣдията дошли двама селяни да се сѣдятъ.